Elito pasirinkimas

Corneliu Zelea Codreanu

Elito pasirinkimas; Išdavystė iš vidaus; Legionieriai kankiniai

Corneliu Zelea Codreanu

Vertė Lithowave

2025

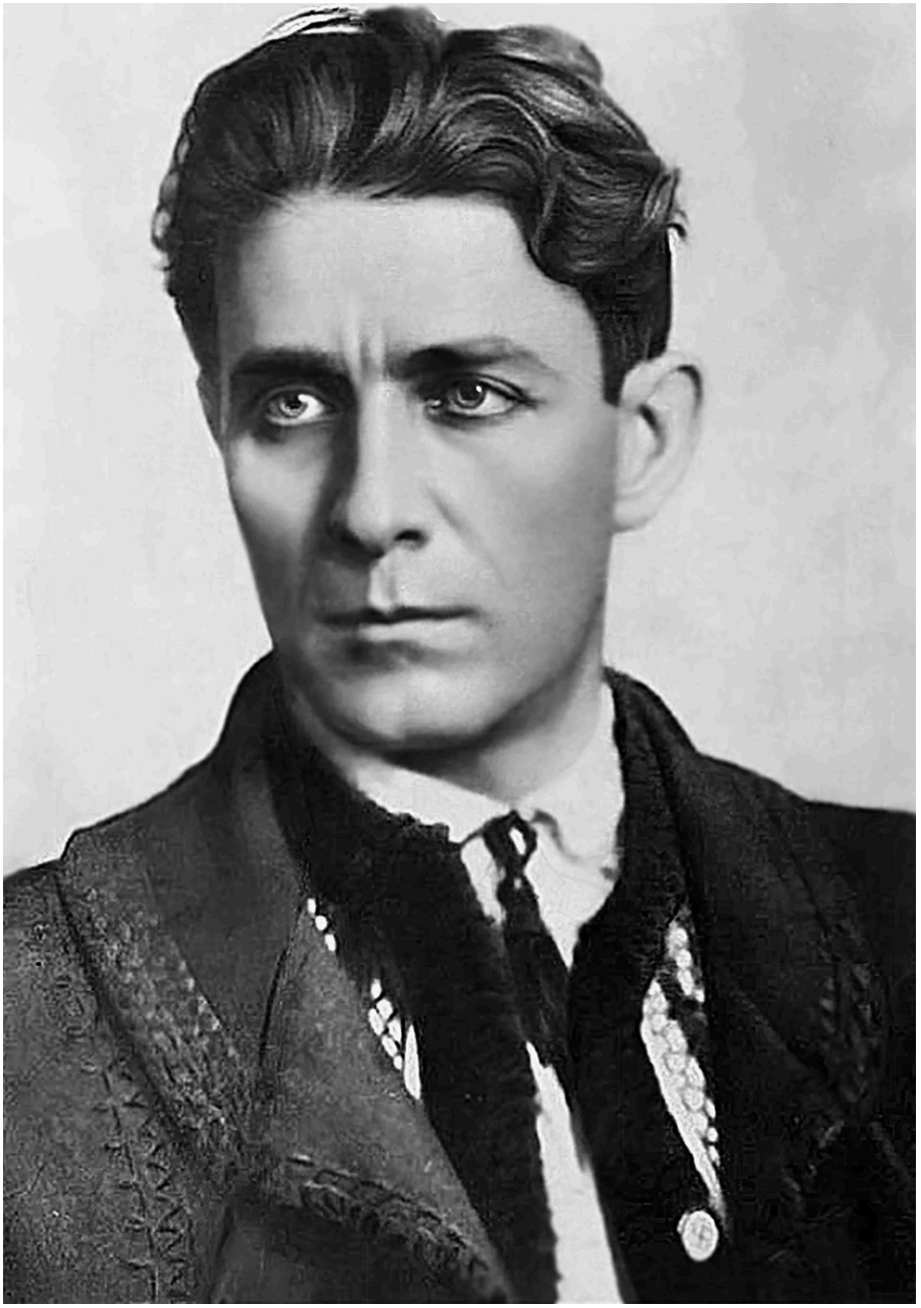

ELITO PASIRINKIMAS

Tauta nėra vedama pagal savo valią – demokratinė formulė; nei pagal vieno individo valią – diktatūrinė formulė, bet pagal dėsnius. Aš nekalbu čia apie žmogaus sukurtus įstatymus. Yra normos, natūralūs gyvenimo dėsniai; ir yra normos, natūralūs mirties dėsniai. Gyvenimo dėsniai ir mirties dėsniai. Tauta žengia gyvenimo arba mirties link pagal tai, kiek ji gerbia vienus ar kitus dėsnius.

Tauta nėra pajėgi valdyti savęs pačios. Ji turi būti valdoma savo elito. Būtent tos kategorijos žmonių, kurie gimsta jos viduje ir turi tam tikrų gebėjimų bei specialybių. Kaip bitės iškelia savo „karalienę“, taip ir tauta turi iškelti savo elitą. Minia taip pat, savo poreikiuose, kreipiasi į savo elitą – valstybės išminčius.

Kas pasirenka šį elitą – minia? Šalininkų galima rasti bet kokioms „idėjoms“, ar balsų – bet kuriam kandidatui į pareigas. Bet tai priklauso ne nuo žmonių supratimo apie tas „idėjas“, „įstatymus“ ar „kandidatus“, o nuo kažko visai kito: nuo pavienių asmenų sumanumo pelnyti minios palankumą. Nėra nieko labiau kaprizingo ir nepastovaus nei minios nuomonės... Jos atrankos kriterijus yra: „Išbandykime kitus.“ Taigi rinkimas vyksta ne pagal teismą ar žinojimą, bet atsitiktinai, pasitikint sėkme.

Štai dvi priešingos idėjos, viena iš jų yra teisinga, kita – melaginga. Ieškoma tiesos, kuri gali būti tik viena. Klausimas pateikiamas balsavimui. Viena idėja surenka 10 000 balsų, kita – 10 050. Ar įmanoma, kad 50 balsų daugiau ar mažiau nulemia ar

paneigia tiesą? Tiesa nepriklauso nei nuo daugumos, nei nuo mažumos; ji turi savo dėsnius ir, kaip matėme, nugali bet kokią daugumą, net jei ji yra milžiniška.

Tiesos paieškos negalima patikėti daugumai, kaip kad Pitagoro teoremos geometrijoje negalima pateikti miniai balsavimui, kad nustatytume ar paneigtume jos galiojimą; ar kaip chemikas, gaminantis amoniaką, nebėga pas minią, kad balsuotu, kiek reikia azoto ir vandenilio; ar kaip agronomas, kuris metų metus studijavo žemdirbystę ir jos dėsnius, neturi kreiptis į minią, kad balsavimu įsitikintų jų teisingumu.

Ar tauta gali išsirinkti savo elitą? Kodėl tada kareiviai nepasirenka geriausio generolo?

Norėdama pasirinkti, ši kolektyvinė komisija turėtų labai gerai žinoti:

a) strategijos, taktikos, organizacijos ir kt. dėsnius ir

b) kokiu mastu atitinkamas asmuo savo gabumais ir žiniomis atitinka šiuos dėsnius.

Niekas negali išmintingai rinktis be šių žinių. Jei minia nori rinktis savo elitą, ji neišvengiamai turi žinoti tautinio organizmo vadovavimo dėsnius ir kiek kandidatai į šią vadovybę pagal kvalifikacijas ir žinias atitinka minėtus dėsnius. Tačiau minia nežino nei šių dėsnių, nei kandidatų. Todėl mes tikime, kad šalies vadovaujantis elitas negali būti renkamas minios. Bandymas išrinkti šį elitą yra tas pats, kaip balsavimu nustatyti, kas turėtų būti šalies poetai, rašytojai, mechanikai, aviatoriai ar atletai. Taigi demokratija, paremta rinkimų principu, kai ji pati renkasi savo

elitą, daro esminę klaidą, iš kurios kyla visa klaidinga valstybės būklė, netvarka ir vargas mūsų kaimuose.

Čia paliečiame esminį dalyką; nes būtent iš šios demokratinės sampratos klaidos, galima sakyti, kyla visos kitos klaidos. Kai masės kviečiamos rinktis savo elitą, jos ne tik nesugeba jo atrasti ir išsirinkti, bet, su retomis išimtimis, renkasi pačius blogiausius tautos atstovus.

Demokratija ne tik pašalina tautinį elitą, bet jį pakeičia blogiausiais tautos elementais. Ji išrenka žmones, visiškai neturinčius skrupulų, be moralės; tuos, kurie sumoka daugiau, taigi tuos, kurie turi didesnę korupcijos galią; fokusininkus, šarlatanus, demagogus, kurie rinkimų kampanijos metu spindės savo srityse. Keli geri žmonės galėtų tarp jų praslysti, net ir sąžiningi politikai. Bet jie būtų pirmųjų vergai. Tikrasis tautos elitas būtų nugalėtas, pašalintas, nes jis atsisakytų varžytis tokiais pagrindais; jis pasitrauktų ir liktų paslėptas. Štai kodėl valstybę ištinka fatališkos pasekmės. Kai valstybę valdo vadinamasis „elitas“, sudarytas iš pačių blogiausių, labiausiai korumpuotų, labiausiai ligotų jos elementų, ar neleistina žmogui klausti, kodėl valstybė eina pražūties link?

Naujasis Rumunijos elitas, kaip ir bet kuris kitas elitas pasaulyje, turi būti grindžiamas socialinės atrankos principu. Kitaip tariant, žmonių, turinčių tam tikrų savybių, kurias jie vėliau ugdo, kategorija yra natūraliai atrenkama iš tautos, būtent iš didelės sveikos valstiečių ir darbininkų masės, kuri yra nuolat susijusi su žeme ir šalimi. Ši žmonių kategorija tampa nacionaliniu elitu, skirtas vadovauti mūsų tautai.

IŠDAVYSTĖ IŠ VIDAUS

Legionieriai!

Melo ir neapykantos banga vis dar tęsiasi. Tačiau mes atlaikėme tiek daug audrų ir tiek daug bangų, daužusių į mūsų krūtines, kad ši paskutinė, į kurią mūsų priešas, o ypač mūsų „draugai“, dėjo tiek daug vilčių, nesukrėtė ir nesukrės nė vieno žmogaus, nė vienos sielos iš jos legionieriškosios tikėjimo pozicijos.

Toks melo užtaisas sukelia skausmą, nes melas kelia pasibjaurėjimą, bet jis turi ir savo privalumų: nuo vaikystės pažįstame savo priešus, neabejojame jais ir kovojame su jais; dėkojame Dievui, kad šiandien Jis padėjo mums pažinti ir savo „draugus“.

Štai, pavyzdžiui, vienas „geras“ draugas iškilmingai pakartojo šį klausimą:
„Tegul ponas Corneliu Codreanu atsako, ar paktas dėl laisvų rinkimų užtikrinimo nereiškia žydų balsų gynimo?“

Atsakau:
Per 17 metų nei aš, nei mano bendražygiai neperžengėme nė vienos žydiškos parduotuvės slenksčio, nors gyvenome Jasyje (Iași) (kur dauguma parduotuvių buvo žydų nuosavybė), neužėjome į žydų namus, nekalbėjome nė su vienu žydu, nes laikėme juos šios žemės ir tautos priešais.

„Ar tai jūsų klausimas?“ Kad rinkimų metu prašyčiau laisvės žydams? Kad jūs juos sustabdytumėte, o aš juos ginčiau? Ne, pone. Aš prašau laisvės rinkimuose savo tautai, savo tautos jaunimui, kuris prieš ketverius metus, paskutiniuose rinkimuose, pagal

judaizmo valdžios įsakymą, žiauriausio teroro sąlygomis, buvo vieni pasiųsti į ligonines, o kiti – dešimt tūkstančių – į kalėjimus.

Aš prašau laisvės savo tautai būtent tam, kad ji galėtų sulaužyti ir nusikratyti judaizmo jungo, kuris slegia ją jos šalyje, jos pačios žemėje, prie jos plūgo, jos stalo, jos įstatymuose.

Mūsų kartos istorinė misija – žydų klausimo sprendimas.

Šiam tikslui buvo skirtos visos mūsų kovos per paskutinius penkiolika metų, ir visos mūsų būsimo gyvenimo pastangos turės tą patį tikslą.
Ir jūs dar manęs klausiate, ar aš parsidaviau žydams? Nejau nematote mano kaktos, nejau nežiūrite į mano kūną, kad pamatytumėte žaizdą ant žaizdos, šunsnuki drauge?

Kitas „draugas“, keletą mėnesių svečiavęsis kuzininkų nacionalistų judėjime, kandidatas į Nacionalinės krikščionių partijos sąrašus, taip mane „palaimina“:
„Nacionalinė krikščionių partija yra vienintelis organizmas, kuris iškėlė nacionalistinę programą be kompromisų, o kitos nacionalistinės formacijos kapituliavo arba į liberalų rankas, kaip ponai Vaida ir Iorga, arba į Liaudies fronto rankas, organizuoto pono Maniu su žydų ir komunistų bendradarbiavimu, kaip „Visi už Tėvynę“ partijos, vadovaujamos pono Corneliu Codreanu, atveju.“

Šio „draugo“ vardas – Ion San-Georgiu, universiteto profesorius. Aš jį paduodu į teismą už šmeižtą, ir jį prisiminsiu, kaip jūs, legionieriai, prisiminsite visus, kurie drįso jus apdrabstyti purvais, kad paslėptų nuo šalies akių jūsų žaizdų atvirą mėsą.

Kitas „draugas“ ironiškai svarsto, įžeidinėdamas mane, ar jis neturi teisės „diskutuoti“ apie neagresijos paktą.

Atsakau:
Jūs turite teisę diskutuoti, įžeidinėti ir šmeižti, tokia pat apimtimi, kaip kepėjas turi teisę diskutuoti apie karo metu taikomus karo vado strateginius veiksmus.

Ir bet kuriuo atveju, žmogui, kuris atsakingai veda būrį ir kuris įrodo savo gerą valią, gal net parodydamas didelį sumanumą, turi būti suteikta bent mėnesio atokvėpis, o ne iš karto užkluptas smūgiais ir puolamas nesąžiningai.

Man atrodo teisinga prašyti, kad mane muštų pabaigoje, net ir šie ponai, kad mane užmėtytų akmenimis tik po to, kai bus įrodyta, kad padariau taktinę klaidą.

Galiausiai išvykau į Bakeu, širdyje kupinas šventos emocijos. Pirmoji legionierių kuopa, kuri žengia į krikščioniškąją Moldaviją, nešdama pirmąją išlaisvinančią vėliavą ekonominėje kovoje, kurioje vietiniai žmonės, Štepono III Didžiojo palikuonys, išėjo pralaimėję, o jo žemė buvo paversta į Judėją su vietiniais vergais ir žydais šeimininkais.

Nė vienos rumunų parduotuvės! Mes atidarysime vieną! Kova bus sunki, nes prieš mus stovi žydų prekyba, o mes esame visiški vargšai. Mes į šią kovą įžengiame su sauja santaupų, sukauptų su didžiule meile ir šventumu, sunkiausiu darbu ir atsidavimu, kad bet kuris padorus žmogus, sužinojęs apie tai, pravirktų.

Atvykęs į Bacau, legionierius, organizavęs prekybą Moldavijoje, susiduria su dviem priešais, susivienijusiais kovoje prieš mus: žydais ir kuzistais. Pastarieji kužda ir visur skleidžia gandą:

„kad mes atidarome parduotuvę padedami žydų“,
„kad paėmėme pinigų iš Maskvos“,
„kad mus apmoka žydai“.

Susidarius tokiai situacijai, aš grįžtu pažemintas ir rašau šį aplinkraštį ne tam, kad save teisinčiau, kad paėmiau pinigus iš Maskvos ar iš žydų, ar kad bijau šių sąmokslų, bet tam, kad patvirtinčiau: mano kūnas dreba nuo tokios didelės išdavystės.

1937 m. gruodis.

LEGIONIERIAI KANKINIAI

Draugai.

Didžiosios aukos diena artėja. Prieš metus šiuo metu Ion Mota ir jo bendražygis Vasile Marin ruošėsi mirčiai.
Tomis dienomis jų sielose įvyko bauginanti tragedija. Skausmo audra. Amžinas atsisveikinimas su vaikais, žmona, tėvais, visais brangiaisiais, gyvenimu, saule, tolimąja savo tėvynės žeme. Tūkstančiai kilometrų nuo visų mylimųjų, o mirties valandą šalia tavęs nėra nė vieno.

Mota nujautė artėjant šią tragišką akimirką. Jo siela, tomis paskutinėmis dienomis, buvo apimta rūpesčio dėl vaikų; jis ilgėjosi jų ir visos šeimos. Begalinio skausmo banga nusileido ant jo sielos.
Taip mirė Ionas Mota 1937 m. sausio 13 d. Majadahondoje.

Jo auka yra didi, nes Dievas ją išplėšė iš jo, lydėdamas per visus įmanomus žmogiškus skausmus. Ir jų aukos skausmai sklinda

toliau, vis toliau, nes mes – mūsų širdys sudraskytos – be perstojo jų ieškome, nuolat jų šaukiamės, nenustodami verkiame dėl jų.

Mūsų kovotojų karta prarado pačius doriausius savo gretose, pačius kilniausius ir tauriausius. Klausiu savęs, ar šis didis, milžiniškas pasiaukojimas su visais jo skausmais nebus įvertintas nė vieno iš mūsų tautiečių?

Mylimi draugai, legionieriai visoje šalyje, su švaria siela ateikite prie šventos Motos ir Marino aukos už Kristų Majadahondoje. Pasirūpinkite, kad ši diena visur būtų praleista visiškai pasninkaujant ir meldžiantis bažnyčiose. Melskite tą dieną už visus mūsų mirusiuosius, kad kaip Mota paliko žodį savo Testamente: *„Noriu būti palaidotas greta visų savo draugų, kritusių kovoje už legionierių tikėjimą.“*

Prašau, kad ši diena praeitų be paradų, tyliai ir be jokių išsišokimų, kurie net rūpesčiu galėtų sutrikdyti mūsų sielų gilų liūdesį ir skausmą.
Neikite pas žmones su demonstracijomis, bet pasitraukite nuo jų; praslyskite nepastebėti niekieno. Išgyvenkime šią dieną savyje, tik savyje, skaitydami tai, ką mums paliko Mota. Tegul niekas iš išorinio pasaulio mūsų neužgožia.

Legionieriai, melskitės ir pasninkaukite, iki pat paskutinio kaimo.

1938 m. sausis.

A
ION MOTA
Y
VASILE MARIN
TA Y MARIN
13-1-1937